

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **M. B.**
zastoupený advokátem JUDr. Alešem Nytrou
sídlem Přívozká 703/10, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024 č. j. MSK 71977/2024 ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 16. 7. 2024 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024 č. j. MSK 71977/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 5. 2024 č. j. SMO/270597/24/DSC/Moh, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) Správní orgán I. stupně učinil nesprávné skutkové zjištění ohledně skutečnosti, že žalobce neměl v autě umístěn parkovací kotouč, když ten ležel na sedadle vozidla a příslušnice Městské policie M. V. jej přehlédla. Výpověď M. V. dle žalobce postrádá validitu, neboť řekla, že si na případ již nepamatuje, ale přitom potvrdila, že kotouč v automobilu umístěn nebyl. Panují tak pochybnosti o tom, zda parkovací kotouč ve vozidle byl či nebyl umístěn. V případě pochybností je nutno rozhodnout dle zásady *in dubio pro reo*. Toto správní orgán I. stupně neučinil a jeho chybu nezhojil ani žalovaný. Žalobce také namítl, že v souvislosti s výsledkem svědkyně M. V. se správní orgán I. stupně dopustil závažného procesního pochybení, v jehož důsledku zkrátil žalobce v právu na obhajobu. Správní orgán I. stupně totiž žalobce s předstihem nevyrozuměl, že dne 24. 4. 2024 bude proveden výslech svědkyně. Na tento úkon se tak žalobce nemohl s dostatečným předstihem připravit. Žalobce odkázal na § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- 2) Žalobce dále brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně posuzoval věc přepjatě formalisticky, přičemž odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. ÚS 2427/12. Správní orgán I. stupně měl při interpretaci a aplikaci právní normy použít teleologický výklad, nikoli výklad formální. Dle žalobce, i kdyby byl přestupek formálně spáchán, nebyl společensky škodlivý, neboť zcela chyběla jeho materiální stránka. Aby bylo možno jednání za přestupek označit, musí splňovat kumulativně obě složky, což dle žalobce splněno nebylo. Žalobce je přesvědčen, že stání bez kotouče v prvních dvou hodinách platnosti značky nevykazuje materiální stránku přestupku. Podstata žalobcovy argumentace spočívá v tom, že pokud bylo v místě spáchání přestupku umožněno v době od 7:00 do 20:00 hod. parkování maximálně po dobu dvou hodin a kontrola byla provedena zhruba v 8:30 hod., nebylo nutné, aby měl ve svém vozidle umístěn parkovací kotouč, neboť povolenou maximální dobu dvou hodin parkování v 8:30 hod. nemohl překročit. Absence parkovacího kotouče sama o sobě nestačí ke spáchání přestupku, neboť jeho jediným účelem je umožnit kontrolu maximální doby parkování. Absence parkovacího kotouče je podstatná až v případě, kdy dojde k překročení maximální doby parkování, kterou však žalobce nepřekročil. Ani případná absence parkovacího kotouče v automobilu by proto za daných okolností nenaplnila materiální znak přestupku spočívající v jeho společenské škodlivosti. Žalobce proto žádný přestupek nespáchal.
- 3) Na to navazuje další dle žalobce sporná otázka, která podle něj nebyla dosud judikatorně řešena. Žalobce uvedl, že podobný případ byl projednáván zdejším soudem pod sp. zn. 19 A 2/2024 a žaloba byla zamítnuta. Jednalo se o žalobcův shodný přestupek ze dne 18. 1. 2022. Žalobce podal proti rozsudku ze dne 31. 5. 2024 č. j. 19 A 2/2024-41 kasační stížnost a má za to, že obdobná věc nebyla doposud judikatorně řešena. Krajský soud ve věci sp. zn. 19 A 2/2024 argumentoval tak, že viditelné umístění kotouče je nutné proto, aby bylo vyloučeno, zda řidič s vozidlem nestál na místě ještě předešlého dne do doby 20:00 hod. S tímto zdůvodněním žalobce nesouhlasí. Žalobce uvedl, že vytýkaného jednání se dopustil v pondělí ráno. Ke stání na parkovišti v pátek, v sobotu a v neděli tak nelze přihlížet. Žalobce

je přesvědčen, že od 20:00 hod. předešlého pracovního dne dochází k „vynulování“ předešlého stavu a omezení doby stání počíná běžet od začátku v 7:00 hod. Pokud k vynulování dochází, pak dle žalobce umístění parkovacího kotouče v prvních dvou hodinách platnosti značky zcela postrádá smysl, jelikož se nebude kontrolovat doba stání před počátkem platnosti značky. Právě otázka „vynulování“ doby stání přes noc je podle žalobce stěžejní a v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) doposud nebyla řešena. Na tuto otázku navazuje další sporná právní otázka žalobce, a to, zda v případě, kdy k „vynulování“ přes noc dochází, je třeba mít v automobilu parkovací kotouč, ačkoliv v případě „vynulování“ maximální doby parkování bylo zřejmé, že žalobce v době spáchání přestupku nemohl maximální dobu parkování překročit, jelikož byl kontrolován v 8:30 hod. a na místě mohl stát až do 9:00 hod.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se v podstatě totožnou věcí téhož žalobce zabýval Krajský soud

v Ostravě v rozsudku ze dne 31. 5. 2024 č. j. 19 A 2/2024-41, jímž žalobu zamítl. Žalovaný v podrobnostech odkázal na obsah rozsudku, s nímž se ztotožňuje a má za to, že v souladu se zásadou legitimního očekávání by mělo být v nyní projednávané věci rozhodnuto totožně. Dle žalovaného obsah žaloby v podstatné části kopíruje podané odvolání, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný k námitce žalobce ohledně umístění kotouče a nevěrohodnosti výpovědi strážnice uvedl, že pořízenými fotografiemi bylo prokázáno, že se ve vozidle parkovací kotouč nenacházel, a to ani na sedadle, jak tvrdí žalobce. Ostatně povinností řidiče je umístit parkovací kotouč ve vozidle viditelně. Strážnice pak obsahem svědecké výpovědi potvrdila to, co vyplývá z fotografií i úředních záznamů ve spise. Přestože si na konkrétní přestupek nepamatovala, popsala způsob, jakým v obdobných případech postupuje. K námitce, že žalobce nebyl vyrozuměn o provedení výslechu svědkyně, žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, přičemž není povinností správního orgánu uvést v předvolání, jaké důkazy budou provedeny. Na svých právech žalobce krácen nebyl, mohl svědkyni klást otázky a k věci se vyjádřit. K námitce přepjatě formalistického jazykového výkladu a absenci materiálního znaku žalobcova jednání žalovaný uvedl, že přestože by se mohlo na první pohled zdát, že v dané situaci je požadavek na vystavení parkovacího kotouče s vyznačenou dobou začátku stání pouhým formalismem, ve skutečnosti tomu tak není. Zákonem chráněným zájmem je u tohoto přestupku nejen zájem na organizaci dopravy na parkovištích v dané lokalitě, ale současně také zájem na rychlém a nekomplikovaném zjištění doby parkování daného vozidla, a to pouhým nahlédnutím na parkovací kotouč, jež byl žalobce povinen viditelně umístit ve vozidle. I kdyby žalovaný akceptoval výklad, že doba parkování před 20. hodinou určitého dne se nesčítá s dobou parkování po 7. hodině následujícího dne, ani v takovém případě není závěr žalobce správný. Pokud žalobce zaparkoval vozidlo na dané místo před 18. hodinou předešlého dne, povolenou dobu parkování překročil. K vyloučení této varianty měl přitom sloužit právě parkovací kotouč. Pokud by byl akceptován výklad žalobce, pak by to znamenalo, že porušením zákonné povinnosti umístit ve vozidle parkovací kotouč s vyznačenou dobou začátku stání, což je zákonem postihováno jako přestupek, by se žalobce mohl fakticky vyhnout postihu za jednání, ve kterém z materiálního hlediska sám spatřuje účel právní normy, totiž za překročení povolené doby stání v daném místě. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobci není kladeno za vinu, že překročil povolený čas stání, ale že neměl ve vozidle viditelně umístit parkovací kotouč. Z uvedeného je zcela zjevné, že materiální znak přestupku je v tomto konkrétním případě naplněn. Bez označení doby stání na parkovacím

kotouči nelze usoudit, jak dlouho řidič v místě s vozidlem stál a zda překročil dobu stání 2 hodiny. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 25. 9. 2024 uvedl, že nelze vycházet z rozsudku zdejšího soudu č. j. 19 A 2/2024-41, neboť ten posuzoval jiné skutkové okolnosti. V nyní souzené věci parkovací kotouč v autě umístěn byl, strážnice jej jen nezaznamenala, navíc se přestupek měl stát v pondělí, jemuž předcházela víkend. Přestupek projednávaný ve věci č. j. 19 A 2/2024-41 se stal ve středu, což jsou z části jiné skutkové podmínky. Ve zbytku žalobce zrekapituloval argumentaci uvedenou v žalobě.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce se měl dopustit přestupku tím, že dne 4. 9. 2023 v době nejméně od 8:40 do 8:50 hodin na ul. Na Jízdárně 2895/18 v Ostravě nerespektoval dopravní značení IP 13b Parkoviště s parkovacím kotoučem a s dodatkovou tabulkou E 13 MAX. DOBA PARKOVÁNÍ 2 HOD. PRACOVNÍ DNY 7-20 HOD., E 8E Úsek platnosti 6,5m vlevo/6,5m vpravo, doplněné vodorovným dopravním značením V 10g Omezené stání, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit, přičemž při stání nebyl ve vozidle viditelně vystaven parkovací kotouč. Součástí spisu jsou fotografie, na kterých je zdokumentováno stání vozidla Dacia, RZ X v působnosti předmětné dopravní značky, která je rovněž na fotografii zachycena, vozidlo je vyfotografováno čelně i zezadu, je evidentní, že se v něm viditelně nenachází umístěný parkovací kotouč. Obsahem spisu je dále karta předmětného vozidla Dacia ke dni 26. 1. 2024, podle které byl žalobce ke dni spáchání přestupku provozovatelem předmětného vozidla. Spis obsahuje také úřední záznam Městské policie Ostrava ze dne 4. 9. 2023, podle kterého toho dne v 8:40 hodin prováděla strážnice M. V. pochůzkovou činnost na ul. Na Jízdárně 18 v Ostravě, kdy v čase 8:40 až 8:50 hodin viděla na uvedeném místě zaparkované předmětné vozidlo, jehož řidič ponechal vozidlo stát v působnosti výše specifikovaného dopravního značení bez za sklem umístěného parkovacího kotouče. Strážnice pořídila výše uvedenou fotodokumentaci a vypsal upozornění pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku, které umístila za levý stěrač vozidla a poté místo opustila. K úřednímu záznamu je přiložena ilustrační mapa se zakreslením vozidla a umístění dopravní značky a dále kopie upozornění pro nepřítomného řidiče. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 12. 2023 příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Následně správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení a předvolal žalobce jako obviněného k ústnímu jednání na den 24. 4. 2024, v jehož rámci byl proveden výslech svědkyně strážnice M. V. Výslechu byl přítomen žalobce a také jeho právní zástupce, jenž svědkyni kladl otázky. Dne 6. 5. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje I Ch.

komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť: dne 4. 9. 2023 v době nejméně od 8:40 do 8:50 hod. se nezjištěný řidič motorového vozidla, tovární zn. Dacia, registrační zn. X, dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku tím, že na ul. Na Jízdárně 2895/18 v Ostravě, nerespektoval dopravní značení IP 13b Parkoviště s parkovacím kotoučem s Dodatkovou tabulkou E 13 MAX. DOBA PARKOVÁNÍ 2 HOD: PRACOVNÍ DNY 7-20 HOD., E 8e Úsek platnosti 6,5 m vlevo/6,5 m vpravo, doplněné vodorovným dopravním značením V 10g Omezené stání, tím, že s uvedeným vozidlem stál v působnosti tohoto dopravního značení, přičemž dopravní značka označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Při stání nebyl ve vozidle viditelně vystaven parkovací kotouč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 27.11. 2024, u kterého účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci.
8. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, je přestupek společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
9. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, každý je povinen se při účasti na provozu na řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
10. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. V prvním žalobním bodě žalobce rozporoval závěr správních orgánů, že ve vozidle nebyl umístěn parkovací kotouč, když dle žalobce byl umístěn na předním sedadle.
12. Podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, „*informativní značka provozní s označením IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle...*“. Ve skutkové větě přestupkového jednání žalobce není uvedeno, že ve vozidle nebyl parkovací kotouč umístěn, ale že nebyl umístěn na viditelném místě. Toto skutkové zjištění je prokázáno fotodokumentací založenou ve spise, kde je vozidlo zachyceno čelně i zezadu, a viditelně umístěný kotouč se v něm nenachází. Tomu odpovídá také výslech svědkyně M. V., která mj. vypověděla na otázku zástupce žalobce, že interiér vozidla nefotografovala, ale pokud by tam kotouč viděla a v případě, že by doba stání byla překročena, tak by jej vyfotila. Pokud by v interiéru vozidla viděla parkovací kotouč se správným nastavením, bylo by to podle ní správně, a věc by neřešila. Uvedla rovněž, že provedla kontrolu vozidla a kotouč v něm umístěn nebyl, proto nebyl důvod interiér fotit.
13. Žalobce dále zpochybňoval důkazní hodnotu svědecké výpovědi M. V. poukazem na to, že svědkyně vypověděla, že si tento konkrétní případ nepamatuje. Obsahem svědecké výpovědi má krajský soud za prokázané, že svědkyně skutečně uvedla, že si případ konkrétně

nepamatuje, nicméně současně detailně popsala způsob, jakým postupuje ve své opakující se služební činnosti, kdy denně kontroluje velké množství vozidel. Soud hodnotí její výpověď jako racionální a logickou, když také jednoznačně popsala, jak by postupovala v případě, že by parkovací kotouč byl umístěn v interiéru vozidla. Není přitom dán žádný rozumný důvod, proč by svědkyně v případě žalobce měla ve své běžné činnosti postupovat jinak. Svědeckou výpověď považuje soud za věrohodnou, přičemž žalobce neuvedl nic, čím by ji zpochybnil.

14. Dále žalobce v okruhu prvního žalobního tvrzení namítl, že správní orgán I. stupně jej neinformoval o tom, že dne 24. 4. 2024, kdy byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, proběhne výslech svědkyně, čímž mělo dojít ke zkrácení žalobcova práva na obhajobu.
15. Krajský soud nesdílí názor žalovaného, že správní orgán není povinen informovat obviněného o provedení konkrétního důkazu. Byť tato povinnost přímo nevyplývá z právní úpravy dokazování ve správním řízení (§§ 51-56 správního řádu), je nepochybně vyjádřením základní zásady součinnosti s důrazem na právo dotčených osob účinně hájit svá práva (§ 4 odst. 3 správního řádu). Účastník řízení má právo vědět a být včas informován o celkovém postupu v řízení, jakož i realizaci jednotlivých úkonů za účelem přípravy k úkonu a účasti na něm. Je proto nepochybné, že o plánovaném provedení důkazu svědeckou výpovědí měl být žalobce s předstihem informován.
16. Krajský soud se dále zabýval otázkou, jak toto pochybení správního orgánu zasáhlo právní sféru žalobce, jenž namítal, že bylo zkráceno jeho právo hájit své zájmy, když se nemohl na výslech svědkyně s předstihem připravit. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce, jakož i jeho právní zástupce byli výslechu svědkyně přítomni a zástupce žalobce svědkyni položil celkem 5 otázek, na které věcně odpověděla. Krajský soud proto uzavírá, že postup správního orgánu sice byl zatížen procesním pochybením, které však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, neboť žalobce mohl a prostřednictvím svého zástupce také plně hájit svá práva. Žalobce v žalobě netvrdí, že mu vytýkaným postupem správního orgánu bylo zabráněno v uplatnění konkrétních dotazů svědkyni.
17. Na základě výše uvedeného neshledal krajský soud první žalobní bod důvodným.
18. V druhém žalobním tvrzení žalobce namítl absenci materiální stránky přestupku, tj. naplnění společenské škodlivosti jako znaku skutkové podstaty spáchaného přestupku.
19. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) již bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobce ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 A 2/2024, a to rozsudkem ze dne 3. 10. 2024, č. j. 10 As 133/2024-43 (dále „rozsudek NSS sp. zn. 10 As 133/2024“), a to tak, že kasační stížnost byla zamítnuta. NSS se v odůvodnění rozsudku mimo jiné věnoval také otázce materiální stránky posuzovaného přestupku, jenž je totožný s nyní souzenou věcí téhož žalobce.
20. NSS v bodě 20 rozsudku sp. zn. 10 As 133/2024 uvedl, že již dříve upozornil, že chráněný zájem v případě úpravy provozu na pozemních komunikacích je třeba vnímat z pohledu účastníků provozu na pozemních komunikacích obecně, nikoli pouze z pohledu konkrétního řidiče, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Pravidla provozu na pozemních komunikacích mají zajistit, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích se mohou spolehnout na to, že ostatní účastníci se budou chovat určitým

způsobem (v souladu s pravidly), a tedy způsobem předvídatelným a přizpůsobit tomu své chování (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019-27, bod 14).

21. NSS v obdobném duchu odkázal také na svůj rozsudek ze dne 17. 4. 2020, čj. 5 As 109/2019-45, bod 36, ve kterém rovněž ve věci přestupku spočívajícího v neumístění parkovacího kotouče ve vozidle dospěl NSS k závěru o naplnění materiální stránky tohoto přestupku, přičemž jako zájmy chráněné tímto přestupkem NSS označil *„jednak organizaci dopravy na určitém území, individuálně pak zájem těch, kdož splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim“* (blíže bod 22 rozsudku NSS sp. zn. 133/2024).
22. NSS v rozsudku sp. zn. 133/2024 shrnul, že přestupek, za který byl žalobce uznán vinným, nesleduje primárně zájem na dodržení maximální přípustné doby parkování, ale sleduje zájem na dodržování pravidel silničního provozu. Ta stěžovatel nerespektováním dopravní značky IP 13b příkazující parkování pouze s umístěným parkovacím kotoučem bezpochyby porušil, čímž naplnil jak formální znaky přestupku, tak i jeho znak materiální. NSS zdůraznil, že splnění své zákonné povinnosti mohl stěžovatel dosáhnout nejenom tím, že by ve vozidle viditelně umístil parkovací kotouč v obvykle chápané podobě, ale jakýmkoli jiným rozumným způsobem či prostředkem, z něhož by vyplývalo, kdy na místě začal s vozidlem stát – např. viditelně umístěným údajem o době začátku stání napsaným na papíře, či jakýmkoli jiným prostředkem rovnocenným s řádně umístěným „parkovacím kotoučem“, tedy prostředkem funkčně odpovídajícím právě „parkovacímu kotouči“. Pokud by žalobce využil tento poměrně snadný způsob splnění své zákonné povinnosti (kupř. v situaci, kdy by neměl po ruce „běžný“ parkovací kotouč), nemusel by posléze při své obraně využívat sofistikovanou argumentaci teleologickým výkladem právní normy apod. (bod 24 rozsudku NSS sp. zn. 133/2024).
23. Závěrem NSS k této otázce dodal, že nižší míru společenské škodlivosti si v nynějším případě evidentně uvědomoval již sám zákonodárce, který za spáchání uvedeného přestupku umožnil uložit pokutu v rozmezí od 1 500 do 2 500 Kč (srov. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023). Nižší společenskou škodlivost zohlednily i správní orgány, které žalobci uložily pokutu právě ve výši 1 500 Kč, tedy pokutu nejnižší možnou (viz bod 25 rozsudku NSS sp. zn. 133/2024).
24. Na základě výše citovaných závěrů rozsudku NSS sp. zn. 10 As 133/2024 krajský soud konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že nyní projednávaná věc je téměř identická, neshledal žádné skutkové ani právní důvody odchýlit se od závěrů NSS. Krajský soud je přesvědčen, že otázka materiální stránky posuzovaného přestupku tak byla žalobci vyčerpávajícím způsobem ozřejmena.
25. V posledním žalobním bodě a také v replice doručené krajskému soudu dne 25. 9. 2024 žalobce namítl, že po 20:00 hod. dochází k „vynulování“ doby stání z předchozího dne a následujícího dne mezi 7:00 až 9:00 hod. se nelze přestupku dopustit, i když není parkovací kotouč ve vozidle umístěn, neboť povolená doba stání je 2 hodiny. Žalobce rovněž zdůraznil skutkové odlišnosti obou přestupků, tj. toho, jenž byl předmětem rozsudku NSS sp. zn. 10 As 133/2024 a toho, jenž je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Skutkové rozdíly spatřuje žalobce v tom, že v prvním případě parkovací kotouč ve vozidle umístěn nebyl, kdyžto v druhém případě ano, a dále v tom, že první přestupek byl spáchán ve středu v

prvních dvou hodinách platnosti dopravního značení, kdežto druhý v sice v stejnou denní dobu, ale v pondělí, tj. bezprostředně po víkendu, kdy pravidla daná odkazovanými dopravními značkami neplatí.

26. K tomuto žalobnímu tvrzení lze, pokud jde o umístění parkovacího kotouče v interiéru vozidla, předně odkázat na argumentaci uvedenou v odst. 12-13 tohoto rozsudku. Žalobce nevyvrátil závěr správních orgánů, že parkovací kotouč ve vozidle na viditelném místě umístěn nebyl.
27. Dále je nezbytné navázat také na argumentaci vztahující se k materiální stránce řešeného přestupku (odst. 20-24 tohoto rozsudku), kterou NSS v rozsudku sp. zn. 10 As 133/2024 shledal, na rozdíl od žalobce, v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a organizaci dopravy na určitém území, a nikoliv v překročení maximální doby parkování, což žalobci nebylo kladeno za vinu ani v jednom případě.
28. V dalším pak lze vyjít opět ze závěrů rozsudku NSS sp. zn. 10 As 133/2024.
29. NSS v bodě 21 odkazovaného rozsudku mj. uvedl: *Pokud stěžovatel namítá, že umístění parkovacího kotouče ve vozidle má smysl pouze ve spojení s možností ověřit, zda nepřekročil maximální dvouhodinovou povolenou dobu stání, nelze s ním souhlasit. Stejně tak dobře si lze například představit další řidiče, a tudíž potenciální zájemce o parkování v daném místě, kteří si prostřednictvím nahlédnutí na parkovací kotouč umístěný ve stěžovatelově vozidle mohou ověřit, jak dlouho stěžovatel na parkovišti již stál a jestli se tedy neblížilo naplnění maximální dvouhodinové doby stání, a tedy stěžovatelův případný odjezd z parkovacího místa.*
30. NSS v odkazovaném rozsudku (bod 23) také uvedl, že: *Stěžovatelova argumentace míří spíše na situaci, kdy by spáchal přestupek překročením maximální dvouhodinové doby stání. Tak tomu však v nynějším sporu nebylo a stěžovateli žádný takový přestupek nebyl kladen za vinu. NSS opakuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že porušil dopravní značku ukládající mu povinnost parkovat s viditelně umístěným parkovacím kotoučem, který však stěžovatel ve svém automobilu neměl.*
31. V bodě 18 kasačního rozsudku NSS jednoznačně vyslovil, že: *Z popsaného je zřejmé, že povinnost umístit parkovací kotouč viditelně ve vozidle právní předpisy spojují se začátkem stání na takto označeném parkovišti. Jinými slovy řečeno je řidič povinen umístit ve svém vozidle viditelně parkovací kotouč hned v okamžiku, kdy na takto označeném parkovišti začne stát (resp. zaparkuje na něm). Jestliže dodatková tabulka umístěná pod dopravní značkou IP 13b omezovala maximální dobu parkování v pracovních dnech od 7:00 do 20:00 na maximálně dvě hodiny, byl stěžovatel i v případě, že jeho vozidlo případně stálo na parkovacím místě již od předchozího dne, povinen umístit parkovací kotouč viditelně ve vozidle nejpozději v 7:00.*
32. Shora uvedené dává jednoznačnou zápornou odpověď také na žalobcovu námitku, že po dobu prvních dvou parkovacích hodin, tj. 7:00-9.00, nemusí být parkovací kotouč ve vozidle umístěn, neboť povolené stání je 2 hodiny.
33. Krajský soud se také ohledně třetího žalobního bodu plně ztotožňuje se závěry NSS citovanými z rozsudku 10 As 133/2024 a neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od nich odchýlit.
34. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že věc nyní souzená a věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 A 2/2024, k níž se váže rozsudek NSS sp. zn. 10 As 133/2024, jsou odlišné. Naopak obě věci jsou si více než podobné, když není

stěžejní, kterého dne v týdnu byl přestupek spáchán, neboť jeho společenská škodlivost, stejně jako přestupkový děj jsou shodné.

35. Jelikož krajský soud neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. listopadu 2024

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně